

Nr. 10. 1930.

GAZETA URZĘDOWA

POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie **3 złote**. — Cena pojedynczego numeru **30 groszy**.
Cena ogłoszeń: jednołamowy wiersz m/m 20 gr. — Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. pow. pokój 34.
Redaktor: Jan Kędzior st. dyrektor Wydz. Pow., tel. 148, 149.

KATOWICE, sobota, dnia 8 marca 1930 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 22 stycznia 1930 r.

w sprawie upoważnienia urzędów celnych do przeprowadzania śledztw i rozstrzygania spraw karno-skarbowych oraz ustalenia okręgów ich terytorjalnej właściwości.

Na podstawie art. 144 ust. 4 ustawy karnej skarbowej z dnia 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 609) oraz zgodnie z § 4 rozporządzenia Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości z dnia 15 listopada 1926 r. o wykonaniu ustawy karnej skarbowej (Dz. U. R. P. Nr. 120, poz. 693) upoważnia się do przeprowadzania śledztw oraz rozstrzygania spraw wymienione niżej urzędy celne i zarazem ustala się ich terytorjalną właściwość, jak następuje:

Na obszarze Dyrekcji Ceł	Siedziba i klasa Urzędu Celnego	Okrąg jurysdykcyjny obejmuje
Mysłowice	Chebzie I kl.	Okrąg sądu grodzkiego w Rudzie.
	Chorzów I kl.	Okrąg sądu grodzkiego w Królewskiej Hucie.
	Katowice I kl.	Okręgi sądów grodzkich w Katowicach, Mikołowie i Pszczynie.
	Lubliniec I kl.	Okręgi sądów grodzkich w Lublińcu, Tarnowskich Górach i pow. częstochowski woj. kieleckiego.
	Mysłowice I kl.	Okrąg sądu grodzkiego w Mysłowicach.
	Rybnik I kl.	Okręgi sądów grodzkich w Rybniku, Zorach i Wodzisławiu.
	Cieszyn I kl.	Okręgi sądów grodzkich w Cieszynie i Skoczowie.
	Bielsko I kl.	Okręgi sądów grodzkich w Bielsku i Strumieniu.

§ 2. Brak upoważnienia do przeprowadzania śledztw i rozstrzygania spraw nie pozbawia urzędu kompetencji do wykonywania czynności określonych w art. 147—149 u. k. s. i nie jest również przeszkodą przyjęcia od obwinionego prośby względnie spisania z nim protokółu co do dobrowolnego poddania się karze (art. 176 — 181 u. k. s.) oraz przyjęcia i zarachowania złożonej w tym celu kwoty. Samo jednak rozstrzygnięcie prośby należy do urzędu, właściwego w myśl § 1 niniejszego rozporządzenia i w tym celu przesyła się temu urzędowi rzeczoną prośbę względnie proto-

kół przy podaniu dat zarachowania przyjętej kwoty.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 6 grudnia 1926 r. w sprawie upoważnienia urzędów celnych do przeprowadzania śledztw i rozstrzygania spraw karno-skarbowych oraz ustalenia okręgów ich terytorjalnej właściwości (Dz. Ust. Rz. Pol. Nr. 122, poz. 708) ze zmianami wprowadzonemi rozporządzeniami Ministra Skarbu z dnia 17 lutego 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 215), z dnia 18 lipca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67. poz. 597) i z dnia 12 października 1927 roku (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 828).

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) Ignacy Matuszewski.

(Przedruk z Monitora Polskiego Nr. 51 z dnia 3. III. 1930 r.)

OBWIESZCZENIE
Ministra Skarbu
z dnia 24 lutego 1930 r.
o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 97 poz. 855) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 listopada 1927 r. w sprawie ustalenia trybu ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 109 poz. 932) ustalam na miesiąc marzec 1930 rok wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) Ignacy Matuszewski.

(Przedruk z Monitora Polskiego Nr. 49 z dnia 28. II. 1930 r.)

Obwieszczenia urzędowe.

STAROSTWO KATOWICE d. 27. II. 1930 r.
L. dz. G. 222/16.

OBWIESZCZENIE!

Starostwo w Pszczynie pismem z dnia 21. lutego 1930 roku L. dz. G—392/1 zawiadamia, że w miejscowości Podlesie stwierdzono w jednej zagrodzie zarazę świń.

Starosta
w z.
(—) Dr. Gawlas.

STATUT
Przymusowego Cechu Fryzjerów, Golarzy i perukarzy w Mysłowicach

jest wyłożony zainteresowanym do wglądu w zakładzie fryzjerskim p. st. cechmistrza Rulczyńskiego w Mysłowicach przy ul. Strumińskiego 12 w czasie od 10—17 marca 1930 r.

STATUT MIEJSCOWY
w przedmiocie uregulowania czynnej służby straży pożarnej w gminie Roździeń.

Na mocy § 6 ordynacji gmin wiejskich z dnia 3 lipca 1891 r. i ustawy z dnia 21 grudnia 1904 r. w przedmiocie upoważnienia władz policyjnych do wydawania rozporządzeń policyjnych o obowiązku do niesienia pomocy przy pożarach (G. S. S. 291), postanawia się na podstawie uchwały Rady gminnej z dnia 3 września 1929 r. za zgodą Wydziału Powiatowego dla gminy Roździeń następujący statut miejscowy.

§ 1.

Pomoc przy pożarach dawana będzie:
a) od Ochotniczej Straży Pożarnej Roździenia-Szopienic,
b) od osób obowiązanych do służby pożarnej, nie będących członkami tejże straży.

§ 2.

Do czynnej służby straży pożarnej, t. j. do niesienia pomocy w razie wybuchu pożaru w obwodzie gminy Roździenia, oraz do ćwiczeń i prób z przyrządami obowiązani są wszyscy mieszkańcy gminy płci męskiej, zdolni do pracy, w wieku od 18 do 55 lat.

Zwolnione od służby pożarnej są tylko osoby, wymienione w rozporządzeniu policyjnem, dot. uregulowania pożarnictwa w prowincji śląskiej z 4 września 1906 r., tytuł II § 4 pod liczbą 1—6, dalej czynni członkowie Ochotniczej Straży Pożarnej, jej wspierający członkowie oraz te osoby, które przez 15 lat bez przerwy były czynnymi członkami Ochotniczej Straży Pożarnej, wreszcie te osoby, które uiszczą opłatę roczną w wysokości 19,— zł.

Opłata ta płatna jest z góry, wpływa do kasy gminnej i służy na pokrycie budżetu Związku Sikawek.

§ 3.

Wykluczenie od wstąpienia do służby w Straży pożarnej są wszystkie osoby, pozbawione praw obywatelskich i stojące pod dozorem policji.

§ 4.

Ochotnicza Straż Pożarna jest organizowana na sposób wojskowy i służbę swą pełni według ustaw i przepisów służbowych w myśl § 25 rozporządzeń policyjnych Król. Nadprezydenta prowincji śląskiej z dnia 4. września 1906 r.

Reszta osób obowiązanych do służby pożarnej — § 1 b — podzielona będzie na oddziały. Dla każdego oddziału mianowany zostanie 1 dowódca i jego zastępca. Sposób używania poszczególnych oddziałów ustalony zostanie uprzednio przepisami służbowemi, które podane zostaną do wiadomości obowiązanym do służby pożarnej miejscowo przyjętym sposobem.

§ 5.

Powołani na przeciąg 1 roku obowiązani do służby pożarnej ujęci zostaną w ewidencję, prowadzoną abecadłowo i utrzymywaną na bieżącem. Na podstawie tychże list stwierdzana będzie przez kierowników oddziałów Przymusowej Straży Pożarnej, lub organa policyjne obecność obowiązanych do służby pożarnej przy pożarach, na ćwiczeniach i próbach. Nieobecnych należy podać naczelnikowi gminy, który doniesienie to, o ile nieobecni w ciągu 3 dni ważnemi powodami swej nieobecności nie uniewinnią, skieruje do miejscowej władzy policyjnej celem nałożenia kary. Przeciwko pociągnięciu do służby pożarnej przysługują wciągniętym do ewidencji środki prawne w myśl §§ 69 i 70 ustawy o daninach komunalnych z dnia 14 lipca 1893 r.

§ 6.

Dowódcy przymusowej Straży pożarnej i ich zastępcy winni nosić przepisane reskryptem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 9 marca 1901 r. odznaki urzędowe na opaskach. Pozostali zaś obowiązani do służby pożarnej otrzymują opaski czerwone, zaopatrzone dla łatwiejszej kontroli liczbami bieżącemi.

§ 7.

Przymusowa Straż Pożarna podlega przy pożarach i ćwiczeniach naczelnikowi Ochotniczej Straży Pożarnej; przytem podlega, tak jak ochotnicza Straż Pożarna, dozorowi miejscowej władzy policyjnej.

§ 8.

Ogłoszenie ćwiczeń i prób przyrządowych nastąpi albo przez uprzednie zapowiedzenie, afiszami, albo też przez zaalarmowanie (alarm ćwiczebny), ogłoszenie pożaru odbywa się zawsze przez zaalarmowanie (alarm pożarny).

§ 9.

Odnośnie do stawienia zaprzęgów obowiązują postanowienia §§ 10 i 11 przepisu policyjnego z dnia 4. września 1906 r.

§ 10.

Dowódcy, szeregowi i zaprzęgi winni stawić się do prób i ćwiczeń punktualnie, a w razie alarmu ćwiczebnego niezwłocznie i bezwarunkowo podporządkować się muszą zarządzeniom naczelnika Ochotniczej Straży Pożarnej. Bez jego zezwolenia nie wolno nikomu opuścić placu ćwiczeń.

§ 11.

W razie alarmu pożarnego mają się zaprzęgi i mający służbę obowiązani do służby pożarnej, o ile na to pozwala bezpieczeństwo ich własnego dobytku, udać bezzwłocznie na znane im z przepisów służbowych miejsce zbiórki i zgłosić się u dowódców oddziałów, których zarządzeniom podporządkować się muszą. Tak załodze jak zaprzęgom nie wolno bez zezwolenia ogniomistrza, kierującego akcją ratowniczą, opuszczać przeznaczonego im stanowiska.

§ 12.

Kierownikiem urządzeń pożarniczych i akcji ratowniczej jest naczelnik urzędu okręgowego wzgl. jego ustawowy zastępca. Aż do przybycia naczelnika urzędu okręgowego wzgl. jego ustawowego zastępcy przysługuje kierownictwo naczelnikowi gminy. Kierownictwo techniczne zwalczania pożaru przekazuje się za zgodą naczelnika urzędu okręgowego ogniomistrzom tutejszej Ochotniczej Straży Pożarnej.

Do zarządzeń naczelnika urzędu okręgowego i kierownika technicznego akcji ratowniczej musi się każdy zastosować.

Gdy powiatowy ogniomistrz jest na miejscu obecny, przechodzi po myśli rozporządzenia Prezydenta Rejencji Opolskiej z dnia 19. września 1906 r. l. dz. Ia. 9833 (Gaz. Urzęd. str. 388) kierownictwo akcji ratunkowej w jego ręce.

§ 13.

Przekroczenia przepisów niniejszego statutu miejscowego podlegają karze według § 26 rozporządzenia policyjnego Król. Nadprezydenta prowincji śląskiej z dnia 4. września 1906 r.

§ 14.

Niniejszy statut miejscowy wchodzi w życie z dniem dzisiejszym.

§ 15.

Z dniem wejścia w życie niniejszego statutu traci moc obowiązującą dotychczasowy statut miejscowy w przedmiocie uregulowania czynnej służby

straży pożarnej w gminie Roździeń wraz z wszelkiemi dodatkami.

Roździeń, dnia 3 września 1929 r.

Zarząd Gminy:

(—) Suchy (pieczęć (—) Seweryn
Naczelnik gminy. Ławnik.

Powyższy statut zatwierdza się na podstawie §-u 6 ordynacji dla gmin wiejskich z dnia 3 lipca 1891 r.

Katowice, dnia 27 stycznia 1930 r.

Wydział Powiatowy:

(pieczęć) (—) Dr. Seidler.

L. dz. Sm. 240|4/30.

Ogłoszono.

Roździeń, dnia 17. lutego 1930 r.

Zarząd gminy:
(—) Suchy.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 29 stycznia 1929 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o urzędowem badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa w kraju.

B. Mięso mniej wartościowe oraz warunki wpuszczenia go do obrotu.

§ 42. Mięso uznane i oznakowane jako mniej wartościowe winno być pozostawione aż do czasu sprzedaży pod nadzorem miejscowej władzy gminnej.

Mięsa uznenego za mniej wartościowe nie wolno oddawać rzeźnikom, masarzom lub osobom handlującym mięsem. Mięso takie może jednak być oddane posiadaczowi do spożycia we własnem gospodarstwie domowem z wyjątkiem gospodarstw rzeźników, masarzy i osób handlujących mięsem.

Więzieniom, schroniskom i przytułkom, zakładom wychowawczym i innym zakładom dobroczynności publicznej miejscowa władza gminna może za zgodą władzy nadzorczej zezwolić na nabywanie mięsa mniej wartościowego pod warunkiem, że w zakładach tych będzie ściśle rejestrowana i kontrolowana ilość nabytego mięsa i sposób jego zużycia.

§ 43. Gminy miejskie z ludnością ponad dziesięć tysięcy oraz gminy utrzymujące własne rzeźnie obowiązane są posiadać urządzenia do sprzedaży mięsa mniej wartościowego (tanie jatki). Inne gminy mogą urządzić tanie jatki. Na zewnętrznej stronie takiej jatki musi być umieszczona w widocznem miejscu tablica z napisem: „Tania jatka".

Wzór uchwały władzy gminnej w sprawie sposobu urządzenia i prowadzenia taniej jatki zawiera załącznik Nr. 15 do rozporządzenia niniejszego.

W gminach nieposiadających tanich jatek miejscowa władza gminna winna w każdym poszczególnym wypadku wyznaczyć miejsce i czas do sprzedaży pod jej nadzorem mięsa uznanego za mniej wartościowe.

§ 44. Gminy mniejsze mogą urządzać jedną wspólną tanią jatkę, winny jednak przeprowadzać ścisłą kontrolę, aby mięso mniej wartościowe przy przewożenin (przenoszeniu) nie dostało się do obrotu.

§ 45. W gminach, które mają własną tanią jatkę (§ 43) lub jatkę wspólną z innemi gminami (§ 44) sprzedaż mięsa mniej wartościowego może odbywać się tylko w tych jatkach.

§ 46. Gminy, nieposiadające tanich jatek, mogą przekazywać mięso mniej wartościowe do sprzedaży w innej gminie, posiadającej tanią jatkę, za uprzedniem zezwoleniem tej ostatniej gminy.

§. 47. W taniej jatce (§ 43 ust. 1 i §§ 44 i 46), jak również w innem miejscu sprzedaży mięsa mniej wartościowego (§ 43 ust. 3) należy umieścić tablicę z wyraźnym napisem, wskazującym powód uznania mięsa za mniej wartościowe, jak również cenę mięsa.

§ 48. Koszty połączone z urządzeniem i prowadzeniem taniej jatki, jak również ze sprzedażą mięsa mniej wartościowego w innych miejscach sprzedaży, wyznaczonych przez właściwą władzę gminną (§ 43 ust. 3), należą do kosztów związanych z przeprowadzeniem urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa. Na pokrycie tych kosztów gminy mogą pobierać osobne opłaty od posiadaczy mięsa mniej wartościowego.

Uchwały w tym przedmiocie wymagają zatwierdzenia władzy nadzorczej.

Sumy, uzyskane ze sprzedaży mięsa mniej wartościowego, winny być po potrąceniu kosztów, wymienionych w ustępie 1 niniejszego paragrafu, wypłacone posiadaczowi mięsa.

C. Mięso warunkowo zdatne oraz warunki wpuszczenia go do obrotu.

§ 49. Mięso uznane i oznakowane jako warunkowowo zdatne winno być tymczasowo zajęte i do czasu przeprowadzenia zabiegów, mających na celu jego unieszkodliwienie, trzymane w zamknięciu. Unieszkodliwianie mięsa warunkowo zdatnego odbywać się winno pod ścisłym nadzorem organów urzędowego badania lub innych funkcjonarjuszów gminy w sposób określony w załączniku Nr. 16 do rozporządzenia niniejszego.

(dalszy ciąg nastąpi).

(Przedruk z Dziennika Ustaw Rzeczpl. Polskiej Nr. 32 z dnia 17 maja 1929 r.

Druk. J. Eichhorn, Katowice.